

Qvinnor gifta med hvarandra.

Såsom ej blott egendomliga utan rent af vidunderliga äktenskap torde sådana få betraktas, hvilka blifvit ingångna mellan tvänne personer af samma kön. Exempel på sådana oformligheter saknas icke från vårt land. Ett af de märkvärdigaste var det giftermål, som mot slutet af 1600-talet ingicks af Lisbetha Olsdotter, hvilken blef lagförd härför liksom för åtskilliga andra, efter den tidens betraktelsesätt, svåra förbrytelser, såsom närmare kan ses af Svea Hofrätts dom öfver henne, hvilken, såsom ett i flera hänseenden märkligt aktstycke vi här i dess helhet meddela: "Anno 1679, den 24 Oktober, Resolverades denna sak. En ransakning och dom från Långhundra Häradsting öfver en gift qvinsperson, Lisbetha Olsdotter vid namn, född i Östuna sochen, Långhundra Härad och Tysslinge torp, som sin ägta man, med hvilken hon aflat två barn, utan orsak öfvergifvit, och först på soldathustrun Saras, boendes i gamla Munklägersgränd hos en Mässingslagare, inrådande, sig uti manskläder förklädt, til at således fixera en Gardes Kneckte-änka, Maria benämnd, som skolat vara mycket manfolkskär, men förlidit år begifvit sig til Länsman

Jonas Persson i Alby i Botkyrka sochn, tagit sig der tjenst för dräng, och kallat sig Mats Ersson, och straxt efter, genom Skepparen Erik Persson Arnelii underhandling, som visste henne vara qvinfolk, men undsade henne til lifvet, der hon det sjelf uppenbarade, låtit lega sig til soldat af en rote bönder i Upland, hvilka gifvit Skepparen för sit omak 24 Dal., men henne 300 Dal. kmt i knecktepengar, dem hon alla på 43 Dal. när förslöst och förskingrat, och emedlertid bevistadt alla de möten, som med soldaterne hållits. Sedan hafver Lisbetha Olsdotter, eller Mats Persson, som hon låtit kalla sig, efter föregången lysning med vanliga Ceremonier låtit wiga sig med en piga, Kjerstin Ersdotter benämnd, som högeligen klagat sig af denna Lisbetha sålunda vara bedragen, som sjelfva ransakningen vidlyftigare förmåler. Tings-Rätten, i anledning af Religionsstadgan 1655, 5:e Art., och Straffordn., 3:dje punkt, dömer Olsdotter till döden, och lämnar roten fritt sina utlagda penningar af Skepparen Erik Persson lagligen återsöka, hemställande utslaget i Kongl. Rättens vidare omdöme. — — — — Resolutio. — — — Aldenstund denna Lisbetha Olsdotter, som kallat sig Mats Ersson, 1) utan någon orsak, och tvärt emot sin inför Guds ansigte och den Christeliga församlingen utlofvade pligt och trohet, malitiöst öwergifvit sin ägta och laggifta man, med hvilken hon tilförne aflat tvänne barn; 2) af kätja och wanart förklädt sig i manskläder, hvarigenom hon gjort sig inför Gud til en abomination, och worden en stor förargelse; 3) icke allenast bedragit en annan qvinsperson, at ingå ägtenskap med sig, och således suo modo gjort twegifte, utan ock 4) bedrifvit med Guds

ordning och det heliga ägtenskapsståndet, och de der-
 vid i vårt kära Fädernesland brukliga ceremonier, ett
 offentligt gäck och begabberi, i det hon intet haft nå-
 gon afsky, at låta lysa för sig i Guds församling, och
 af det helga Prädikoämbetet med en annan qvinsperson
 sammanviga; 5) med stor swek och list afhändt sin
 nästa och jämnchristen en stor summa penningar af
 300 Dal. kmt, dem hon uti knecktepenningar tagit, och
 alla på 43 Dal. när förslöst och förskingradt; 6) be-
 swikit sin höga öfverhet, i det hon gifvit sig an, at
 göra den tjenst, hon intet kunde prestera. Hvarföre,
 som hon så medelst af fullo uppsåt, muterat sexum,
 gäckat Gud och hans ordning, beswikit höga öfverheten
 och bedragit sin jämnchristen, kan hon icke från döds-
 straffet befrias, utan skall hon, hafwandes på sit hufvud
 qvinnobonad, androm warnartigom til sckräck och war-
 nagel, med yxe halshuggas. Men Skepparen Erik Pers-
 son och soldathustrun Sara skola med henne, der det
 sig så göra låter, at de tilstädes komma, confronteras,
 och efter dess befintliga brott lagligen plikta. Men som
 denna sak är så mycket extraordinair, skall hon inför
 deras Excellencer Riksens Råd refereras.

“Anno 1679, d. 12 November, blef denna Crimi-
 nal-sak i Kongl. Senaten refererad, och resolwerades,
 at densamma hemställes til Kongl. Rättens egit godt-
 finnande och änteliga utslag.

“Kongl. Hof-Rättens sluteliga betänkande. — Kongl.
 Hof-Rätten finner inga skäl, at förändra den i detta
 mål fälde dom, utan skall til Consistorium här i staden
 bref afgå, at Prästerskapet noga och wäl informerar de-
 linqventen om dess begångna synds grofwa och stora

styggelse, på det hon med en sann ånger och ruelse
sig til döden bereda må.“